

Στή «Νέα Σκηνή» παίχτηκε τὸ τρίπραχτο κοινωνικό δράμα τοῦ κ. Δαραλίξη σ' τὰ ρόδα τῆς Ἱερικουῦς. Τὴ θίλησε ὁ συγγραφέας νὰ συμβολίσῃ μὲ τὸν τίτλο αὐτὸ εἶναι εὐκόλο νὰ καταλάβῃ κανεὶς ἀμέσως ἀπ' τὴν ὑπόθεσιν. Ἡ Χρυσούλα, ἐν' ἀθῶο ρωμαντικό κοριτσάκι, εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένο μὲ τὸν ἀραβωνιαστικό της, ἐναν τύπο Ἀθηναίου γλεντζέ. Ὁ ἰθυσμός της ὅμως καὶ τὰ πλάνα ὄνειρα ποὺ γύρω στὸν ἔρωτά της ἔπλεκε ἡ παρθενικὴ Χρυσούλα σβύνονται καὶ πεθαίνουν σὰν ἀνακαλύπτει ἄξερνα τὸν πολυγαπημένο της στὰ πόδια μιᾶς λάγνας τρελλογυναίκας. Αὐτὴ εἶναι ἡ βία τῆς τοῦ δραματικού.

Τὸ ἐπεισοδιακὸ αὐτὸ, ποὺ ἕνας τεχνίτης μπορούσε νὰ τὸ ζετούλιξῃ σ' ἐλόκληρο ἔργο, φαίνεται ἀδύνατο στὸ συγγραφέα γιὰ νὰ στηρίξῃ ἀπὸ πᾶν ἀκέραιο τὸ δράμα του. Γιὰ τοῦτο φτιάχνει δευτέρη ὑπόθεσιν μὲ μιὰ ζωντοχήρα ποὺ τῆς ρίχνονται οἱ καλεσμένοι τοῦ σπιτιοῦ κι' αὐτὴ τοὺς διώχνει μὲ τέτοιο τρόπο ὥστε καθένας τους νὰ γίνετα ἥρωας καὶ μιὰς κομικῆς σκηνῆς. Ὅστε ἔχουμε φάρσα ἐλόκληρη ποὺ πιάνει στὸ ἔργο τόπο πολὺ περισσότερο ἀπ' τὸ δράμα. Ὅσο δὲ γι' αὐτὸ, παίζεται μονάχα ἀπ' τὴ Χρυσούλα ἢ καλύτερα μὲς' στὴ ψυχὴ της καὶ φανερώνεται μὲ μονολόγους. Τὰ πρόσωπα τῆς φάρσας μὲ τὰ πρόσωπα τοῦ δράματος δὲν τὰ ἐνώνει τίποτα μεταξὺ τους καθὼς καὶ τὴς σκηνῆς ποὺ εἶναι ἐλόττελα ξεκάρφωτες. Γιὰτὶ καὶ αὐτὴ ἡ ζωντοχήρα ποὺ παίρνει μέρος καὶ στὸ δράμα δὲν ἔχει καμιὰ σχέση μὲ τὴν ἄλλη ποὺ παίζει στὴ φάρσα. Εἶν' ἕνα πρόσωπο κομμένο στὴ μέση. Σ' ἐλόκληρο τὸ ἔργο φανερώνεται κάπως προσπάθειαι λυρισμοῦ ποὺ σβύνει ὅμως ἀμέσως σὲ διάλογο ἄτεχνο. Ποὺ καὶ ποὺ ξεπηδαίει λίγη ζωὴ γιὰ νὰ χεθῇ γρήγορα στὴ μονοτονία τοῦ λόγου. Ἡ τελευταία πράξι κρέμεται σὰν κομμένη ἀπ' τὴς δυὸ ἄλλες μ' ὅλη τὴν ἐνότητα ποὺ ἔχει τόπου καὶ χρόνου. Γενικὰ ὁ κ. Δαραλίξης ὡς σύνολο μᾶς παρουσίασε ἔργο μετριώτατο.

*

Ἄν ὅμως παίρνοντας τὸ συγγραφέα ξεχωρίσουμε προσεχτικὰ τὰ διάφορα στοιχεῖα του θὰ δοῦμε πὼς τὰ χαρίσματα δὲν τοῦ λείπουν. Ἡ ψυχὴ του εἶναι γεμάτη λυρισμὸ καὶ φαίνεται πὼς ἂν μπορούσε ὁ λυρισμὸς αὐτὸς νὰ ξεπηδήσῃ ἀπὸ μέσα ἀγνὸς ὅπως γεννιέται σκεπασμένος μόνο μὲ τὸν ἀπλό πέπλο τῆς Τίχνης θὰ εἶχαμε ἕνα ὡραῖο ποιητικὸ φανέρωμα. Ἔχει ἀκόμα τὴ νοσταλγία τοῦ Ὁραίου καὶ τοῦ σεμνοῦ. Τὰ πρόσωπά του δὲν τὰ ζητᾷ ἀνάμεσα στὸν κόσμο τῶν σαλονιῶν, κοντὰ σ' ἕνα πιάνο, μὲς' ἀπ' ἕνα χορὸ γύρω στὴ ψευδοεπίδειξη καὶ στὴν ἀηδία. Δὲν τὸν ἐμπνέουν τίποτ' ἀπ' αὐτὰ καὶ κυνηγᾷ τοὺς ἥρωές του στὸ δικό του στὸν ποιητικὸ

κύκλο τῆς φαντασίας του. Οἱ μορφές του εἶναι πάντοτε σὰ σύγνεφα σὲ κάποιον ὄνειρευτὸ κόσμο. Κ' ἡ ἀδύνατη Τίχνη του προσπαθεῖ νὰ νικήτῃ ψηλότερα ὅσο μπορεί, στὸν οὐρανὸ ἂν εἶναι δυνατό, νὰ δημιουργήσῃ τὴς ἀγαπημένες του μορφῆς κι' ἀπὸ κατ' ὕστερα νὰ τὴς κατεβάσῃ στὴ γῆ καὶ νὰ τὴς βάλῃ στὴ σκηνή. Κι' αὐτῆς ἀκόμα τῆς Φαίρας καὶ Νυμφαίρας τὰ πρόσωπα εἶναι γεμάτα ἀπὸ κάπια μάταιη προσπάθεια λυρισμοῦ καὶ τὸ ἔργο ἐλόκληρο εἶναι κλεισμένο μὲς' σ' ἕν' ἀράχνηνο ποιητικὸ δίχτυ. Γιὰ πολλοὺς λόγους ὁ κ. Δαραλίξης δὲ φαίνεται νὰ εἶναι φτιαγμένος γιὰ δραματικὴς ἴσως πιτύχαινε πολὺ περισσότερο γιὰ ποιητής. Μὰ πάλι κι' ἀπ' τὸ λυρισμὸ του, ὅσο μεγάλος κι' ἂν εἶναι κι' ὅσο κι' ἂν πλημμυρίζει μέσα του, δὲ μένει παρὰ μιὰ ἄτεχνη-ξεψυχισμένη πνοή ἀπὸ φανέρωμά του ποὺ σβύνεται καὶ χάνεται στὴν ἐχτέλεσιν. Ἔτσι τὸν ποιητὴ χάνεται μόνο ὁ ποιητής.